

νος λέγων:—

«Πῶς ἔπεςες ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἑωσφόρε, υἱὲ τῆς αὐγῆς! Πῶς συνετριβῆς κατὰ γῆς, σὺ ὁ ἐξασθενῶν τὰ ἔθνη! Σὺ δὲ ἔλεγες ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Θέλω ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανόν, Θέλω ὑψώσῃ τὸν θρόνον μου ὑπεράνω τῶν ἀστρων τοῦ Θεοῦ· Καὶ θέλω καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς συνάξεως, [τῆς Βασιλείας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ] πρὸς τὰ μέρη τοῦ βορρᾶ, [αἱ Πλειάδες, πρὸς βορρᾶν, πρὸ μακροῦ χρόνου θεωροῦνται ὡς τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος, ὁ Θρόνος τοῦ Ἰεχωβά,] Θέλω ἀναβῆ ἐπὶ τὰ ὕψη τῶν νεφελῶν, Θέλω εἰσθαι ὁμοιος τοῦ Ὑψίστου. Εἰς τὸν Ἄδην — **διεόλ**, τὴν ἀφάνειαν, — ὁμως θέλεις καταβῆ, εἰς τὰ βάθη τοῦ λάκκου. Οἱ βλέποντές σε θέλουσιν ἐνατενίσῃ πρὸς σὲ προσεκτικῶς, θέλουσι σὲ παρατηρῆ λέγοντες· Αὐτὸς ἐστὶν ὁ ποιῶν τὴν γῆν τρέμειν, ὁ σείων τὰ βασίλεια, ὁ καθιστῶν τὸν κόσμον ὡς ἔρημον, καὶ καταστρέφων τὰς πόλεις αὐτῆς, ὁ μὴ ἀνοίγων τὸν οἶκον τῶν δεσμίων αὐτοῦ;». — Ἑσα. ιδ' 12-17.

Καθὼς ἦτο ἀληθές ὅτι ἡ Βαβυλὼν ἀνύψωσεν ἑαυτὴν ὑπεράνω τῶν ἄλλων βασιλειῶν τοῦ κόσμου, ἐπὶ τοσοῦτον ἦτο ἐπίσης ἀληθές ὅτι ὁ Παπισμός, ὁ Ἀντίχριστος, ἐξύψωσεν ἑαυτὸν ὡς βασιλέα ὑπεράνω τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς καὶ προσεπάθησε νὰ κυβερνήσῃ ταῦτα ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ἀξιῶν ὅτι ἔχει τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἀληθοῦς Χριστοῦ. Καθὼς ἡ πρώτη κατεστράφη, ἐπὶ τοσοῦτον εἰσέτι καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἀναμένεται ἡ τελικὴ πτώσις τῆς Βαβυλῶνος τῆς μεγάλης, τῆς Μητρὸς τῶν Πορνῶν, ὡς μεγάλης μυλοπέτρας ριπτομένης εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ πλέον. Ἄλλ' ἐὰν ἡ φιλοδοξία τούτων ὅπως κυριαρχῶσιν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἦτο μεγάλη, ἔτι μεγαλητέρα ἦτο ἡ φιλοδοξία τοῦ Σατανᾶ, ὅπως εἶναι ὑψηλότερος τῶν ἄλλων ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔχῃ ἰδίαν ἑαυτοῦ Βασιλείαν, καὶ ἰδίους ὑπηκόους, — ἀντίπαλον βασιλείαν τῆς βασιλείας τοῦ Ἰεχωβά, — ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ Ἰεχωβά εἶναι ἐν οὐρανοῖς. Ἐν τούτοις, καὶ αὐτὴ ἐπίσης θὰ πέσῃ, αὐτὸς δὲ ὁ Σατανᾶς θὰ δεθῇ πρῶτον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τῆς ἄρσεως τῆς κατάρτας, καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀκολούθως καθὼς αἱ Γραφαὶ διακηρύττουσι σαφῶς, αὐτὸς θὰ καταστραφῇ, μετὰ πάντων τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, — τῶν ἀγγελιαφόρων, πάντων δηλαδὴ ἐκείνων οἵτινες ἀκολουθοῦσι τὰς ὁδηγίας καὶ πορείαν αὐτοῦ. — Ματθ. κε' 41. Ἑβρ. β' 14. Ἀποκ. κ' 10.

ΟΙ ΠΟΝΗΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ — ΛΕΓΕΩΝΕΣ ΔΑΙΜΟΝΩΝ.

Καθὼς ἔχομεν ἤδη πορατηρήσῃ, συμφώνως πρὸς τὴν Γρα-

φικὴν ἀφήγησιν, ὁ Σατανᾶς δὲν εἶχεν ἀγγελικοὺς συνεταίρους ἐν τῇ συνωμοσίᾳ καὶ τῇ ἀνταρσίᾳ αὐτοῦ, ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς. Τοῦναντίον, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι εὐρίσκοντο ἐν πληρεστάτῃ συμπαθείᾳ πρὸς τὴν Θεῖαν διακυβέρνησιν, καὶ ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐπεχείρησαν νὰ κυβερνήσωσι τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον, καὶ νὰ βοηθήσωσι τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐὰν ἦτο δυνατόν, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὸν Θεόν καὶ νὰ περιορίσωσι τοῦτο ἀπὸ περαιτέρω ἐξαχρείωσιν. Ταῦτα συνέβαινον πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς ἡμέρας τοῦ Νῶε. Αὕτη δὲ ἦτο ἡ πρώτη πείρα τῶν ἀγγέλων πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, παρακοὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡθικὴν λοξοδρομίαν. Τοῦτο ἐγένετο εἰς αὐτοὺς δοκιμασία, διότι τὸ τοιοῦτον ὑπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς πιθανότηας πονηρᾶς τινος πορείας, ἐναντίας πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα. Τοῦτο ὑπηγόρευεν αὐτοῖς ἡδονὰς καὶ ὠφελήματα ὡς τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τοιαύτης διαγωγῆς, καὶ τοιουτοτρόπως τοῦτο ἐγένετο δοκιμασία τῆς πρὸς τὸν Ἰεχωβά πιστότητος καὶ ὑπακοῆς αὐτῶν. Αἱ Γραφαὶ σαφῶς πληροφοροῦσιν ἡμᾶς, ὅτι ὑπὸ τὴν δοκιμασίαν ταύτην τινὲς ἐκ τῶν ἀγγέλων, οἵτινες προσηγουμένως ὑπῆρξαν ἅγιοι καὶ ὑπήκοοι, ἐγένοντο παραβάται, ἔπесαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐμιάνθησαν ὑπ' αὐτῆς. Οἱ τε Ἰούδας καὶ Πέτρος ὁμιλοῦσι περὶ τῶν «ἀγγέλων τῶν μὴ τηρησάντων τὸ ἴδιον ἑαυτῶν οἰκητήριον», καὶ τοὺς ὁποίους, συνεπεία τούτου, ὁ Θεὸς περιώρισε τὰς ἐλευθερίας αὐτῶν, φυλάξας αὐτοὺς ἐν δεσμοῖς, ὑπὸ τὸ σκότος, μέχρι μεγάλης τινὸς ἡμέρας κρίσεως, ἣτις ἀκόμη εἶναι μέλλουσα, ὁπότε ἡ ὑπόθεσις αὐτῶν θὰ συζητηθῇ. — Β' Πέτρου 6' 4. Ἰούδας 6.

Ἀποχωρισθέντες ἐκ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, οἱ πεπτωκότες ἐκεῖνοι ἄγγελοι εἶναι γνωστοὶ ἔκτοτε ὡς δαίμονες, ὡς δαιμόνια, ὁ δὲ Σατανᾶς ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ «ἄρχων τῶν δαιμονίων», — ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεργάζονται ὡς κακοποιοὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεμίαν ἐνασχόλησιν ἔχοντες εἰς τὰ καλά ἔργα, καὶ ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὴν πονηρίαν οὐδὲν τὸ θαυμαστόν δι' ἡμᾶς, ἐὰν ἡ ἐν αὐτοῖς πονηρία λαμβάνει εὐρείας διαστάσεις, καὶ ὅτι εἶναι πιστοὶ σύμμαχοι τοῦ Σατανᾶ εἰς τὴν ἐγχαράξιν τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ ψεύδους, — «Δὲν θέλεις βεβαίως ἀποθάνῃ». Προφανῶς εὐθὺς μετὰ τὸν κατακλυσμόν, οἱ πεπτωκότες ἐκεῖνοι ἄγγελοι, οἱ δαίμονες, ἤρξαντο νὰ διαφθείρωσι τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας. Ἐνῶ δὲ ἦσαν δεδεδεσμευμένοι ἢ αἰχμάλωτοι, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἦσαν ἀνίκανοι τοῦ λοιποῦ νὰ ἐμφανίζωνται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐν σαρκικοῖς σώμασιν, εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἀνεῦρον ἐν τῷ ἐξηχρειωμένῳ γένει, ἐκείνους οἵτινες ἦσαν πρῶθυμοι νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπ' αὐτοὺς καὶ νὰ γίνωσιν ἀντιπρόσωποι αὐτῶν, ἢ μεσάζοντες, καὶ νὰ ἐνεργῶσι διὰ μέσου τῶν σωμάτων τούτων, ἀντὶ τῶν ἰδίων

ἐαυτῶν σωμάτων. Οἱ τοιοῦτοι «μεσάζοντες», ἡ ἀνθρώπινα ὄργανα ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν δαιμονίων καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἦσαν οἱ γνωστοί, κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους, ὡς «φακίραι», «μάγοι», «μάγισσαι», «νεκρομάντιες», καὶ «οἱ ἐμπειρικοὶ ἱατροί», καὶ «οἱ ἱερεῖς τῶν ψευδῶν θρησκειῶν», Αἱ διάφοροι αὐτῶν προσπάθειαι, ὅπως ἐπιβληθῶσιν ἐπὶ τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ, ὃν ὁ Θεὸς ἐξελέξατο, ὅπως εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπὶ τινα καιρὸν, διακεκριμένως ἐκτίθενται ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὁ δὲ λαὸς αὐστηρῶς καθίστατο προσεκτικὸς κατ' αὐτῶν. Νόμοι ἐθεσπίσθησαν, καὶ εἰς τινὰ βαθμὸν ἐπεβλήθησαν κατ' ἐκείνων οἵτινες ἐγένοντο οἱ πράκτορες, τὰ ὄργανα τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν δαιμόνων καὶ τοῦ Ἰσραήλ, — τῆς ποινῆς οὕσης θάνατος.

Ὁ ἄνθρωπος, ἰδιοσυσιτάτως, εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτος εἶναι ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος ὑπαρξς. Ἡ ἐλευθερία αὐτῇ ἐπεκτείνεται εἰς τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν, ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ἡ ἔκφρασις ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι «ἐλεύθερος ἡθικὸς παράγων». Ἐν τούτοις δύναται νὰ ἀπολέσῃ κατὰ πολὺ τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, ἢ νὰ ὑποδουλωθῇ εἴτε εἰς πρόσωπα, εἴτε εἰς τὰς ἰδί-
 ας ἐαυτοῦ ὀρέξεις, καίτοι ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ ἐνέργεια εἶναι ἐλευθέρα, — εἶναι δηλαδὴ ἐλεύθερος εἰς τὸ νὰ θέλῃ, καὶ εἰς τὸ νὰ χρησιμοποιοῇ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, κατ' ὁλνδῆποτε τρόπον οὗτος θὰ εὐηρεστείτο. Ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ὑπαγάγῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, δύναται νὰ τὸ πράξῃ· ἐὰν δὲ θέλῃ νὰ ὑποταχθῇ εἰς πονηρὰν τινὰ εἰσήγησιν, δύναται νὰ τὸ πράξῃ, ἐὰν δὲ θέλῃ νὰ σταθῇ ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τὰς πονηρὰς ἐπιρροάς, δύναται νὰ πράξῃ οὕτως, καθόσον αἱ φυσικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις καὶ ἡ διανοητικὴ κρίσις θὰ ἐπέτρεπον τοῦτο. — Ἐξασθενήσας ὁμως ἐκ τῆς πτώσεως, καὶ τῆς κληρονομηθείσης ἀδυναμίας, ἡ κρίσις αὐτοῦ ὡς καὶ ἡ γνώσις καὶ ἡ ἱκανότης περὶ τὸ λογικεῦσθαι, μεγάλως ἡλαττώθησαν, καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ ἀνεξαρτησία εὐρίσκεται ἀναλόγως ἐν κινδύνῳ, ὁπότεν προσβάλληται ὑπὸ «τῶν πνευμάτων τῆς πλάνης καὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν δαιμονίων,» καθὼς αἱ Γραφαὶ διακηρύττουσι περὶ τῶν ἐπιρροῶν τῆς πονηρίας ἥτις ἐργάζεται κατ' ὅλον τὸν κόσμον. (Α' Τιμ. δ' 1). Ἐπομένως δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικόν ὅτι οἱ πεπτωκότες ἐκεῖνοι ἄγγελοι, τὰ δαιμόνια, εἰς ἐκάστην χώραν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐποχὴν, εὖρον εὐκόλον τὴν ἀπόκτησιν πολυαριθμῶν μεσαζόντων. Οὗτοι δὲ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκλέγουσιν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ γίνωσι μεσάζοντες αὐτῶν, ἀναζητοῦντες, ὅσον τὸ δυνατόν τοὺς κατέχοντας διανοητικὴν ἱκανότητα, ἵνα διὰ μέσου τῶν φυσικῶν τούτων ιδιοτήτων καὶ ἱκανοτήτων, τελειότερον ἐργασθῶσι διὰ τὴν καθυπόταξιν τῶν ὄχλων ἐν γένει. Συνεπεία δὲ τούτου εἶναι ὅτι εὐρίσκομεν εἰς τὰς ἀπίστους χώρας καὶ μεταξύ τῶν Ἰνδῶν τοὺς μεσάζοντας τούτους, ἱερεῖς, μαγίσσας, μάν-

τεις, νεκρομάντεις, ἀστρολόγους, καὶ τοὺς χρησμολόγους, νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ τῶν σοφωτέρων καὶ τῶν ἱκανωτέρων. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, οἱ μεσάζοντες οὗτοι τῶν δαιμόνων, εἶναι συχνάκις γνωστοί, ὑπὸ τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο ὄνομα, μεσάζων, καθὼς συμβαίνει μεταξὺ τῶν πνευματιστῶν. Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν πλέον ὀρθωτέρων ὀνομάτων ὅπερ ποτὲ ἀπεδόθη διότι, ἀπλῶς καὶ τελείως, ἐκείνοι οἵτινες ὑποβάλλουσιν ἑαυτοὺς ὑπὸ τὰς πονηρὰς ταύτας ἐπιρροάς, ὅπως ᾧσι τὰ ὄργανα τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐπικοινωνίας, εἶναι ἀπλῶς μεσάζοντες διὰ μέσου τῶν ὁποίων τὰ πονηρὰ πνεύματα συγκοινωνοῦσιν εἴτε διὰ λόγων, ἢ κτυπημάτων, ἢ τῆς διὰ χειρὸς Γραφῆς, ἢ ἄλλως πως.

Ἡ γενικὴ μέθοδος, καὶ αἱ γενικαὶ διδασκαλίαι τῶν δαιμόνων τούτων, διὰ τῶν τοιούτων μεσαζόντων, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ χώρᾳ, ὑπῆρξαν πραγματικῶς αἱ αὐταί. Οὗτοι παριστῶσι ψευδῶς τοὺς ἑαυτοὺς των, καὶ προσωποποιοῦσι τοὺς νεκροὺς, ἐκτὸς λίαν συνήθως καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅποταν γίνονται τόσον θρασεῖς, ὥστε νὰ παραδέχωνται ὅτι εἶναι δαίμονες, — καθὼς συμβαίνει π.χ. μεταξὺ τῶν Κινέζων. Ἰδὲ ἐπίσης Α' Κορινθίους ι' 20. Προσπαθοῦντες δὲ ὅπως καταστήσωσι πιστευτὸν τὸ γεγονός ὅτι εἶναι αἱ νεκραὶ ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις, ἐκτελοῦσι πολλαπλοῦν τι ἔργον λίαν ἐπιτυχῶς:

(1) Οὗτοι ὑποστηρίζουσι τὸ ἀρχικὸν ψεῦδος τὸ ἐν Ἑδέμ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ διασαλπισθέν, «Βεβαίως δὲν θέλεις ἀποθάνη».

(2) Διὰ τοῦ ψεύδους τούτου, οὗτοι προδιαθέτουσι τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ κατὰ πασῶν τῶν προφητειῶν αὐτοῦ.

(3) Τὰς Θείας προφητείας, διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τῆς ποινῆς αὐτῆς, τοῦ θανάτου, κατέστησαν οὗτοι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ φαίνωνται ἀνακόλουθοι, ἄλογοι ἀνόητοι. Ἀρνοῦνται ὅτι τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος, καὶ ἀξιοῦσιν ὅτι τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας εἶναι αἰώνια βάσανα, καὶ ἐπομένως ἡ θεωρία αὐτῶν, οὐχὶ μόνον βλασφημεῖ τὸν Θεὸν χαρακτηρὰ, ἐκθέτουσα αὐτὸν ὡς τὴν προσωποποίησιν τῆς ἀδικίας καὶ τῆς σκληρότητος, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ γελοίαν τὴν Γραφικὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀντιλήπτου διότι καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ διεφθαρμένη λογικὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ διακρίνῃ, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν Γολγοθᾷ δὲν ἀπελύτρωσε τὸ γένος ἐκ τῶν αἰωνίων βασάνων· καὶ ὅτι οὐδεμία ἀναλογία θὰ ὑπῆρχεν οὕτως μεταξὺ τῆς ποινῆς καὶ τῆς τιμῆς τοῦ Ἀντιλήπτου.

(4) Τοῦτο καθιστᾷ τὸ δόγμα τῆς ἀναστάσεως νὰ φαίνεται ἄχρηστον, καὶ ἄλογον, διότι ἐὰν δὲν εἶναι οὐδεὶς νεκρός, πῶς θὰ ὑπάρχῃ ἀνάστασις νεκρῶν; Ἐὰν πάντες, ἐν τῷ θανάτῳ, γίνωνται

περισσότερον ζῶντες, παρ' ὅσον ἦσαν πρότερον, καὶ εὐρίσκονται εἰς πολὺ καλλιτέραν κατάστασιν τῆς προηγουμένης, ὁποῖος καλὸς σκοπὸς θὰ ἐξυπηρετεῖτο διὰ τῆς ἀναστάσεως; ἢ διατί ἡ ἀνάστασις εἶναι ἡ ἐλπίς, ἡ μόνη ἐλπίς, ἡ ἐνώπιον ἡμῶν προβαλλομένη διὰ τοῦ εὐαγγελίου;

(5) Τοῦτο προλειαίνει τὴν ὁδὸν διὰ τρομεράς πλάνας. Μεταξὺ τῶν ἀπίστων, τὸ τοιοῦτον εἰς μέγαν βαθμὸν, λαμβάνει μορφὴν λατρείας τῶν γονέων, καὶ πίστεως εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, — ὅτι δηλαδή ἐκεῖνοι οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ὡς ἄνθρωποι, ἀφ' οὗ διαμείνωσιν ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς ἄσώματον κατάστασιν, θὰ γεννηθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὸν κόσμον ὡς κύνες, ἢ γαλαί, ἵπποι ἢ ἄγελᾶδες, ἀρουραῖοι ποντικοί, ἢ ποντικοί, καὶ θὰ διέλθωσι διὰ μέσου διαφόρων περιπετειῶν, τῶν ἀλόγων καὶ ἀφώνων τούτων ζώων· ἢ ἐὰν εἶναι ἄξιοι, θὰ διέλθωσιν εἰς εὐγενεστέραν τινα κατάσταση.

(Παρὰ τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ, τὸ κακὸν τοῦτο προσέλαβε τὴν πλεόν Σατανικωτέραν μορφὴν, ἡ δὲ ψευδὴς διδασκαλία ἐγένετο τὸ θεμέλιον πασῶν τῶν σοβαρῶν πλανῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Χριστιανωσύνη ἐπάλαισε. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ θεωρία αἰωνίου κολάσεως, ἐὰν δὲν ὠκοδομεῖτο ἐπὶ τῆς διδασκαλίας ταύτης τῶν δαιμονίων, ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι ζῶντες, — ἱκανοὶ νὰ πάσχωσι. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ διδασκαλία περὶ καθαρτηρίου, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἰδίᾳ διδασκαλία· ἐπομένως δὲν θὰ ὑπῆρχον προσευχαί διὰ τοὺς νεκρούς, καὶ δὲν ἐπλήρωνον λειτουργίας διὰ τοὺς νεκρούς. Ἐπομένως ἐπίσης, τὰ μεγάλα ἱερατικὰ συστήματα, ἅτινα ἐπαχύνθησαν ἐκ τῶν ψευδῶν τούτων, δὲν θὰ ἀνεπτύσσοντο, ὅπως αἰχμαλωτίσωσι τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ τῶν δολιοτήτων καὶ τῶν παρεξηγήσεων τοῦ Θεοῦ οὗ χαρακτῆρος καὶ σχεδίου.

(7) Καίτοι ἡ δύναμις τοῦ Παπισμοῦ διεσπάσθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου κινήματος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ἡ θεμελιώδης αὕτη πλάνη, ἡ ὑπὸ τῶν δαιμόνων διδαχθεῖσα, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑποστηριζομένη μεταξὺ πάντων τῶν ἔθνων, μετὰ διαφόρων ἀποδείξεων καὶ ἐκδηλώσεων, ἐπιμελῶς διεφυλάχθη· οἱ δὲ μεταρρυθμισταὶ προὐχώρησαν, δεδεμένοι ἀκόμη ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ἐκείνου ψεύδους, τοῦ διδαχθέντος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς τοῦ ψεύδους, καὶ ὑποστηρικθέντος ὑπὸ τῶν λεγεόνων τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Τοιουτοτρόπως τοῦτο ἐγένετο καὶ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ἡ βάσις πασῶν τῶν δυσχερειῶν καὶ πλανῶν μετὰ τῶν ὁποίων αἱ διάφοροι ἀποχρώσεις ἔκτοτε ἐπολέμησαν. Τοῦτο ἐτύφλωσεν αὐτοὺς εἰς μέγιστον βαθμὸν, ὡς πρὸς τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ Λόγου, παρεμποδίσαν αὐτοὺς ὅπως «κατανοήσωσι μετὰ πάντων τῶν ἁγίων, τὸ μῆκος, καὶ τὸ πλάτος, τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ». — Ἐφεσ. γ' 18.

(8) Προσαρμόσασα ἑαυτὴν πρὸς τὴν νέαν κατάστασιν, ἡ διδασκαλία αὕτη ἐντὸς τῶν πεντήκοντα τελευταίων ἐτῶν, ἀνέλαβε νὰ διαδραματίσῃ τὸ μέρος τοῦ φωτο-φόρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ ὑποκριθῇ ὅτι καθοδηγεῖ πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τούτῳ, ὁ χαρακτήρ ἐκεῖνος ὁ ἐν ταῖς Γραφαῖς ἐκτιθέμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ἐκφραζόμενος, ὅτι «Ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός». — Β' Κορινθ. ια' 14.

(9) Ὁ Πνευματισμὸς δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὸ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν πλειονότητα τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ. Καίτοι οἱ Χριστιανοὶ μεγάλως δυσχεραίνονται ὑπὸ τῆς ψευδοῦς θεωρίας, ὅτι οἱ νεκροὶ αὐτῶν φίλοι εἶναι ζῶντες, ἐν τούτοις οὗτοι ἐν γένει, ἔχουσιν ἀναγνώριση κατὰ τινα τρόπον ὁρμεμφύτως ὅτι οἱ μεσάζοντες, (οἱ κάλλιστοι ἐξ αὐτῶν ἀκόμη, οὓς ὁ Σατανᾶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ) δὲν εἶναι τοιοῦτοι μεσάζοντες, ὁποίους ὁ Θεὸς θὰ διώριζεν ὅπως μεταδώσωσι πληροφορίαν τινά, καὶ ὅπως ὡσι τὰ ὄργανα τῆς σχέσεως μεταξὺ Αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων αὐτῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἐσφαλμένως πιστεύουσιν ὅτι ζῶσιν, καὶ συχνάκις ὅτι εἶναι πλησίον αὐτῶν, καίτοι ἀόρατοι.

Ἐπομένως ὁ μέγας Σατανᾶς, ἐνῶ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Πνευματισμόν, ὅπως συναθροίσῃ, καὶ παραπλανήσῃ πρὸς τὸ κακόν, ὅσους περισσοτέρους θὰ ἠδύνατο, ἐν τούτοις ὅμως εὗρεν, ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως εἰσαγάγῃ ἀκόμη περισσότερον ὑπουλωτέρους πειρασμούς, ἀκόμη περισσότερον στενωτέρας ἀπομιμήσεις τῆς ἀληθοῦς Χριστιανωσύνης, ὑπὸ τὰ ὀνόματα τῆς

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ.

Τὰ συστήματα ταῦτα, ἀξιοῦντα σεβασμὸν πρὸς τὸν Θεῖον Λόγον, καὶ λαμβάνοντα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ματαίῳ, ἄνευ πίστεως εἰς αὐτόν, ὡς τὸν Λυτρωτὴν, χρησιμεύουσιν ὡς δολιχεύματα διὰ τοὺς Χριστιανούς, οἵτινες ἐξεγείρονται κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν — ὅπως ἱκανοποιήσωσι τοὺς πόθους αὐτῶν πρὸς τι νέον καὶ καλλίτερον, παρ' ὅ,τι εἶναι τὰ κεράτια τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐτρέφοντο. Οὗτοι ἀξιουσιν ὅτι τρέφουσι τοὺς ὁπαδούς αὐτῶν, δι' ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἐνῶ πρῶγματι ἀγνοοῦσι τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐπιστήμην, ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν τῆς λέξεως.

(10) Παρατηρῶν ὅτι ἡ ἀποκατάστασις εἶναι τὸ Θεῖον σχέδιον ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι, ὁ Σατανᾶς προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ἀνθρωπίνην προσοχὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ σχεδίου, διὰ θεραπειῶν τῆς διανοίας, διὰ μέσου τῶν Χριστιανῶν ἐπιστημόνων, Θεοσοφιστῶν, καὶ ὑπνωτιστῶν. Αἱ ἀπατηλαὶ αὗται παραποιήσεις τῆς ἀληθείας, ἐνῶ ἀπαρνούνται αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια τῆς Γραφικῆς διδασκαλίας, (τὸ Ἀντίλυτρον) εἶναι ἐπίσης ἀποδείξεις εἰς

ἡμᾶς ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, παρακαμᾷ, ὅτι ὁ οἶκος αὐτοῦ κλονεῖται ἵνα καταπέσῃ, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς νοήμονας ἀνθρώπους. Τὸ φῶς τῆς Χιλιετοῦς πρωΐας, αὐγάζει ἐπὶ τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ δὲ μέγας ὑπερασπιστὴς τῆς πλάνης εὐρίσκεται εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ. Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει δεθῇ, καὶ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ πλανᾷ τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ φῶς τῆς γνώσεως, θὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον τὴν γῆν, καθὼς τὰ ὕδατα σκεπάζουσι τὰς μεγάλας ἀβύσσους!

Καθόσον παρατηροῦμεν πρὸς τὸν ἄπιστον κόσμον, διακρίνομεν καθαρώς τὸ τρομερὸν καὶ ἐξαχρειωτικὸν ἔργον τῶν δαιμόνων τούτων, τίνι τρόπῳ οὗτοι ἐδέσμευσαν ἰσχυρῶς τὸν λαόν διὰ τῆς ἐξασκήσεως θαυματουργικῶν δυνάμεων, διὰ μέσου τῶν ἀνθρωπίνων αὐτῶν ὀργάνων — καθὼς π.χ. οἱ φακίραι τῶν Ἰνδιῶν σήμερον, καὶ ἡ «Μαύρη ἐπιστήμη», ἣτις γενικῶς ἐξησκειτο καθ' ὅλον τὸν κόσμον, κατὰ τὰς σκοτεινοτέρας ἡμέρας τοῦ παρελθόντος. Αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν ἡμῖν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐπὶ τῶν ἔργων τούτων τοῦ πονηροῦ, καὶ ὑποδεικνύουσιν ὅτι τὸ φῶς τῆς Θείας ἀληθείας, εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» τὸ ὁποῖον μόνον θὰ ἦτο ἱκανόν νὰ διασκορπίσῃ τὸ σκότος τοῦ Σατανᾶ. Παρατηρήσατε τὴν σύρραξιν μεταξὺ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, ὡς αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν πείραν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅποτε διήρχετο διὰ μέσου τῆς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑψῶν τὸ ἀληθές φῶς, ὅποτε «πολλοὶ τῶν πεπιστευκόντων ἤρχοντο ἐξομολογούμενοι, καὶ ἀναγγέλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν. Ἰκανοὶ δὲ τῶν τὰ περιέργα πραξάντων, συνενέγκαντες τὰς βίβλους κατέκαιον ἐνώπιον πάντων. Καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, καὶ εὗρον ἄργυρου μυριάδας πέντε. Οὕτω κατὰ κράτος ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου ἠῤῥανε καὶ ἰσχυεν». — Πράξ. ιθ' 18-20.

Οἱ Ἀπόστολοι συνεχῶς εὐρίσκοντο ἐν διαπάλῃ πρὸς τὰ πονηρὰ ταῦτα πνεύματα, ἅτινα συχνάκις ἐξήτουν νὰ ἀντιστρατευθῶσι κατὰ τοῦ εὐαγγελίου, ἐν γένει ὅμως ἀνεγνώριζον ὅτι ἦσαν ἐντελῶς ἀνίκανα, ὅπως ἀντιμετωπίσωσι τὰς ὑψηλοτέρας πνευματικὰς δυνάμεις, τὰς διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων ἐπενεργούσας. Ἀναγινώσκομεν ὅτι τὸ πονηρὸν πνεῦμα, εἰς μίαν περίστασιν, ἐπεζήτησε νὰ συνδεθῇ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ παρώτρυνε τὸν μεσάζοντα νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀπόστολον, κραυγάζων· «Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας». Ἀλλ' ἐὰν αὕτη ἦτο προσπάθεια ὅπως συνδέσῃ τὸ Εὐαγγέλιον, πρὸς τὸν δαιμονισμόν καὶ τοὺς μεσάζοντας, ἢ ἐὰν ἦτο πανοῦργον τέχνασμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ δαίμονες ἤλπιζον νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπεδίωκον, δηλαδὴ ταραχὴν μεταξὺ τοῦ λαοῦ-

καὶ ἐναντίωσιν κατὰ τῶν Ἀποστόλων, δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν. Ἐν πάσῃ ὁμῳς περιπτώσει, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι καταφανέστατον εἰς ἡμᾶς, εἶναι ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἀνεγνώρισεν τοὺς μεσάζοντας τούτους, οὐχὶ ὡς μεσάζοντας τῶν νεκρῶν, ἀλλ' ὡς μεσάζοντας τῶν δαιμόνων, τῶν πεπτωκότων ἀγγέλων. Ὅποτε δὲ οὗτοι ἀντεμετώπιζον τοὺς Ἀποστόλους, οὐδέποτε ἡρνοῦντο τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν ταυτότητα, ὅτι ἦσαν δαίμονες. — Πράξ. ιστ' 16-19, ιθ' 15. Ἰάκωβ. β' 19.

Ὅμοίως κατὰ τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὰ πονηρὰ ταῦτα πνεύματα εὗρον πολλοὺς μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων προθύμους νὰ τοὺς δεχθῶσιν, — οἵτινες ἦσαν γνωστοί, ὡς «κατεχόμενοι ὑπὸ δαιμονίων». Ὅποταν δὲ κατείχετο ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν δαιμόνων τούτων, ὡς συνήθως συνέβαινε, τότε τὸ θῦμα δὲν ἐξουσίαζε σχεδὸν τὸν ἑαυτὸν του. Αἱ σκέψεις του, λόγοι καὶ πράξεις, ἐκυβερνῶντο ὑπὸ πολυαρίθμων ἐκ τῶν πονηρῶν ἐκείνων πνευμάτων, ἡ δὲ διαγωγή αὐτοῦ ἦτο διαγωγή παράφρονος. Πολλοὶ κατεχόμενοι ὑπὸ δαιμονίων, ἐθεραπεύθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου, καὶ ὑπ' ἐκείνων οὗς Αὐτὸς ἐξαπέστειλεν ὠπλισμένους διὰ τοῦ πνεύματός του, δυνάμεως καὶ ἐπιρροῆς. Ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησις μιᾶς ἐκ τῶν περιπτώσεων τούτων τῆς ἀποβολῆς πονηρῶν πνευμάτων, εὐρίσκεται εἰς Λουκᾶν δ' 34-37, Ματθαίου η' 28-33, ἔνθα οἱ δαίμονες οὐχὶ μόνον δὲν προσεπάθησαν νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ταυτότητα, ὁπότε ἀντεμετωπίσθησαν πρὸς τὸν Κύριον, ἀλλ' ἐπεβεβαίωσαν τὴν κυριαρχίαν καὶ δύναμιν Αὐτοῦ ἐπ' αὐτῶν, καὶ τὴν προσδοκίαν αὐτῶν περὶ μελλούσης τερματίσεως τοῦ παρόντος αὐτῶν περιορισμοῦ ἢ φυλακίσεως — πέρας, ἢ κρίσιν τῆς ὑποθέσεώς των.

«ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΗΜΙΝ Η ΠΑΛΗ (ἀπλῶς μόνον) ΠΡΟΣ ΣΑΡΚΑ, ΚΑΙ ΑΙΜΑ».

Ἐκ τῶν προλεχθέντων παρατηροῦμεν, ὅτι αὐτὸς ὁ Σατανᾶς, καὶ οἱ δαίμονες, οἱ συνεταῖροι αὐτοῦ ἐν τῇ πονηρίᾳ, εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις πραγματικῶς ἡ ἐνεργουμένη ἐν, καὶ ἐπὶ, καὶ διὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀντιστρατευομένη πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἀντιστρατευομένη πρὸς τὸ σχέδιον τῆς καταλλαγῆς, ὅπερ αὐτὸς κατέστρωσε, καὶ τὸ ὁποῖον ἤρξατο νὰ τίθεται εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς τὴν τιμὴν τοῦ ἀντιλύτρου διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ κατανοήσωμεν σαφῶς τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου, «Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». — πρὸς τοὺς ἐξυψωμένους εἰς τὰ πνευματικὰ. (Ἐφεσ. στ' 12). Παρατηροῦντες λοι-

πόν ὅτι ὁ πεπτωκὸς ἄνθρωπος εἶναι λίαν ἀκατάλληλος ὅπως ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ πανούργου Σατανᾶ, καὶ ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου δύναται νὰ διαφύγῃ τὰς μηχανορραφίας αὐτοῦ μόνον καθόσον αἱ καρδίαι αὐτῶν εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου πισταὶ εἰς τὸν Κύριον, καὶ προσεκτικαὶ εἰς τὸν Λόγον αὐτοῦ, — καὶ τότε διότι, εἰς τοὺς τοιοῦτους θὰ παράσχῃ εἰδικὴν βοήθειαν καὶ ἀπελευθέρωσιν ἐκ τοῦ πονηροῦ, ὅστις, ἐὰν δὲν παρείχετο ἡ βοήθεια αὕτη, θὰ ἐπλάνα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκλεκτούς, — ἀγόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐρωτήσωμεν· Διατὶ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Σατανᾶν νὰ περιβάλλῃ τοιοιτοτρόπως πανταχόθεν τὸν ἄνθρωπον δι' ἀπατηλῶν πλανῶν, ψευδῶν διδασκαλιῶν, καὶ εἰς τινα βαθμόν, διὰ θανυμάτων πρὸς ὑποστήριξιν τούτων;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ ἡ μόνη ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις, ἣτις δύναται νὰ εὑρεθῇ, εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, δὲν ζητεῖ συμφιλίωσιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, οὔτε προσπαθεῖ νὰ ὑπαγάγῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἁρμονίαν πρὸς ἑαυτόν, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἀπλῶς συλλέγει ἐκ μέσου τοῦ λελυτρωμένου γένους, τὸ προορισθὲν μικρὸν ποίμνιον, τὴν νέαν κτίσιν, ἣτις θὰ κάμῃ τὴν κλῆσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐκλογὴν βεβαίαν, ὑπὸ τὴν Θείαν πρόνοιαν γινόμενοι κατὰ τὴν καρδίαν, εἰκόνες τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Λυτρωτοῦ αὐτῶν, τοῦ Κυρίου αὐτῶν, τοῦ Νυμφίου αὐτῶν. Ἡ πείρα τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὰς πλάνας ταύτας τοῦ Σατανᾶ, θέλει τελείως ἐκτεθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Πάντες τότε θὰ ἴδωσι καὶ τελείως θὰ ἐκτιμήσωσι τὰς ἀποπλανητικὰς, καὶ παγιδευτικὰς, καὶ ἐξαχρειωτικὰς ἐπιρροὰς πάσης ἄλλης πορείας, ἐκτὸς τῆς πορείας τῆς δικαιοσύνης, καὶ παντὸς ἄλλου πνεύματος καὶ ἐπιρροῆς, ἐκτὸς τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ πνεύματος τῆς Ἀληθείας. Πάντες τοιοιτοτρόπως θὰ εὕρωσιν, ὅποσον ἐξ ὁλοκλήρου ἐπαγιδεύθησαν καὶ «πῶς ἐξωγρήθησαν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα» (Β' Τιμ. 6' 26), ὅποσον τελείως ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ κόσμου τούτου, ὡς πρὸς τὸ ἀληθές φῶς τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοῦ, τὸ λάμπον διὰ τοῦ Χριστοῦ, (Β' Κορινθ. 4' 4) καὶ θὰ ἔχωσι μάθῃ τότε πολυσχιδές τι μάθημα· (1) Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς φίλος πάντων τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, καὶ ὅτι οἱ νόμοι αὐτοῦ εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν. (2) Θὰ ἔχωσι μάθῃ περὶ τοῦ ἀπαισίου χαρακτῆρος τοῦ πονηροῦ, ὡς τοῦτο κατεδείχθη διὰ παραδείγματος ἐν τῷ Σατανᾷ, ἐν τοῖς πεπτωκόσιν ἀγγέλοις, καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτῶν προσωπικαῖς πείραις. (3) Θὰ ἔχωσι μάθῃ ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐμπιστεύωνται εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν κρίσιν ἀπεριορίστως· καὶ ὅτι ἐν τῇ περιορισμένῃ γνώσει τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, εἶναι πιθανὸν καὶ δυνατὸν ὅπως τὸ φῶς φαίνεται ὡς σκότος καὶ τὸ σκότος νὰ μεταποιηθῇ, ὥστε νὰ φαίνεται φῶς, — τὸ καλὸν νὰ φαίνεται ὡς

κακόν, καὶ τὸ κακόν νὰ φαίνεται ὡς καλόν. Τὸ μάθημα τοῦτο θὰ ἐνέχη αἰωνίαν ἀξίαν, οὕτως ὥστε ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ μάθῃ νὰ ἐμπιστευῇται περισσότερον ἀπεριορίστως εἰς τὴν Θεῖαν σοφίαν τόσον, ὅσον καὶ εἰς τὴν Θεῖαν ἀγαθότητα καὶ δύναμιν.

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΝΗΡΙΑΣ

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, αἱ πλάναι αὗται καὶ αἱ δεισιδαιμονίαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων χρησιμεύουσιν, ὅπως διακρατοῦσιν αὐτοὺς ὑπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας καθ' ὃν χρόνον οὗτοι θὰ ἦσαν ἀνίκανοι εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἐλευθερίαν ὀρθῶς· διότι μόνον τέλειοι ἄνθρωποι, μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες «ἔχουσι τὴν τελείαν» «εἰκόνα τοῦ Θεοῦ» —, καὶ οἵτινες ὀδηγοῦνται ὑπ' αὐτοῦ, εἶναι καταλλήλως παρεσκευασμένοι ὅπως κυβερνήσωσιν ἑαυτούς, πρὸς τὸ ἴδιον ἑαυτῶν συμφέρον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπίσης, αἱ ἐναντιώσεις αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ συνενόχων, καὶ αἱ ἐναντιώσεις τοῦ κόσμου, αἵτινες ἐπέρχονται διὰ μέσου τῶν πλανῶν καὶ παγίδων αὐτῶν, στρέφονται κατὰ τῆς Ἀληθείας, κατ' ἐκείνων οἵτινες ἐγένοντο ὑπηρέται αὐτῆς, καθόσον εἶναι ἐνεργητικοί εἰς τὴν ὑπηρεσαν ταύτην, καὶ πιστοὶ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Ὁ βασιλεὺς καὶ Διδάσκαλος ἡμῶν, ὁ πιστότερος δοῦλος τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἦτο ἐκεῖνος ὅστις διεκήρυξεν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἠκολούθουν τὰ βήματά του, «Ἐὰν ὁ κόσμος ὑμᾶς μισῇ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος». (Ἰωάν. ιε' 18,19). Ἐπομένως, διὰ τῆς ἐξασκήσεως φυσικοῦ τινος νόμου, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι, «Πάντες οἱ θέλοντες ζῆν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται». (Β' Τιμ. γ' 12). Αἱ καταδιώξεις δὲ αὗται καὶ αἱ ἐναντιώσεις ἐκ μέρους τοῦ κόσμου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ Σατανᾶ, εἶναι τὰ ὄργανα τῆς σφύρας, τῆς σμίλης, καὶ τῆς στιλβώσεως, τοῦ Κυρίου, ἅτινα μεταχειρίζεται διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νέας κτίσεως.

Ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς ἐναντιώσεως, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ Σατανᾶς προμηθεύει, καὶ κάμνει ὥστε ἡ ὀργὴ καὶ αἱ ἐναντιώσεις (τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν δαιμόνων) νὰ δοξολογῶσιν αὐτόν, καθότι αὐταὶ αὗται αἱ πείραι καὶ αἱ θλίψεις τῆς ἐκλεκτῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας, ἐργάζονται δι' ἡμᾶς «καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης». (Β' Κορινθ. δ' 17). Ταῦτα εἶναι τὰ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων οἱ ζῶντες λίθοι τοῦ μεγάλου Ναοῦ τοῦ Θεοῦ λαξεύονται καὶ μορφοῦνται, στιλβοῦνται καὶ προπαρασκευάζονται συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τοῦ μεγάλου Ἀρχιτέκτονος, — ἵνα ἐντὸς ὀλίγου ἐν τῷ ζῶντι καὶ διὰ τοῦ ζῶντος τούτου ναοῦ, πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς εὐλογηθῶσι, καὶ

ἀχθῶσιν ὅσοι ἐξ αὐτῶν θὰ ἤθελον, εἰς καταλλαγὴν, συμφιλίωσιν πρὸς τὸν Κύριον. Ὅταν δὲ οὗτοι ἀναγνωρίσωσι τοιοῦτοτρόπως, ὅτι αἱ ἐναντιώσεις τῶν ἀνθρώπων, εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἡ ἀπόρροια τῆς πεπτωκυίας αὐτῶν καταστάσεως, καὶ τῶν πλανῶν καὶ τῆς τυφλότητος, αἵτινες ἐπῆλθον κατ' αὐτῶν διὰ τῶν δολοπλοκιῶν τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης, τότε ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ τρέφῃ μεγάλην συμπάθειαν, οὐχὶ μόνον πρὸς τὸν κόσμον ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκείνους ἀκόμῃ, οἵτινες εἶναι ἐχθροὶ αὐτῶν καὶ τοὺς καταδιώκωσιν. Ἀντὶ δὲ νὰ ἐπιθυμῶσι νὰ τοὺς ἐκδικηθῶσιν, οὗτοι πρέπει νὰ ἀγαπῶσι καταλλήλως τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, καὶ νὰ ἀγαθοποιῶσι τοὺς καταδιώκοντας αὐτούς, ἀναγνωρίζοντες ἐν τοσούτῳ, ὅτι, ὑπὸ τὴν πληρεστέραν καὶ ἀληθεστέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως, «δὲν γνωρίζουσι τί πράττουσιν».

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες εἶναι ἐχθροὶ τῆς Καταλλαγῆς, ἀναγνωρίζομεν πολλοὺς, οἵτινες κατὰ διαφόρους τρόπους, καὶ ἐκ διαφόρων ἐλατηρίων, συνεργάζονται πάντες μετὰ τοῦ μεγάλου Σατανᾶ, ἀντιστρατευόμενοι κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τοῦ ἔργου πῆς Καταλλαγῆς. Ἐὰν ἀναφέρωμεν, ὡς πρώτους μετὰ αὐτῶν, ἐκείνους οἵτινες διευθύνουσι τὰ χαμαιτυπεῖα, καὶ τοὺς φετιχιστάς, καὶ τοὺς μεσάζοντας, καὶ τοὺς μάντεις, καὶ τοὺς ἱερεῖς, θὰ ἐξεθέτομεν τὸ ζήτημα, καθὼς τοῦτο πιθανὸν νὰ φαίνεται εἰς τὴν πλειονότητα. Ἐκ τῆς Θείας ὁμως ἀπόψεως, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νὰ λάβωμεν, τὸ πρᾶγμα θὰ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔχει οὕτως.—ὅτι δηλαδὴ ἐκεῖνοι οἵτινες εἶναι οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σκέψεως εἰς τὰς πεπολιτισμένας χώρας, καὶ οἱ ὅποιοι ἀντιφέρονται κατὰ τοῦ φωτός τῆς Ἀληθείας, ἐνῶ κατ' ὄνομα εἶναι ὑπηρέται αὐτῆς, κατέχουσι θέσιν μεγίστης εὐθύνης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ καθίστανται τὰ πλέον εὐκολώτερα ἐπίγεια ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, — συχνάκις ἐν ἀγνοίᾳ. — Πράξ. γ' 17.

Ἐλπίζομεν ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἦλθον εἰς συνᾶφειαν πρὸς τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας κατ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα, καὶ ἤδη εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, καὶ οἵτινες ἀντιτίθενται κατ' αὐτοῦ, πράττουσι τοῦτο ἐν μέρει τοῦλάχιστον ἐκ τυφλότητος, ὡς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει περὶ τῶν σταυρωσάντων τὸν Κύριον, «Οἶδα διὸ κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε, ὡς καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν». (Πράξ. γ' 17). Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν μένων τι ἐλπίδος διὰ τινὰς ἐκ τῶν πλέον βιαιοτέρων ἐχθρῶν τῆς Ἀληθείας — Ἐξελικτῶν, Θεοσοφιστῶν, Πνευματιστῶν, Χριστιανῶν ἐπιστημόνων, Ρωμανιστῶν, καὶ Προτεστάντων. Αἱ ἐλπίδες, ἡμῶν διὰ τὸ μέλλον εἶναι κατ' ἀνάγκην ὀλίγαι διὰ τὴν περίπτωσιν ἐκείνων, οἵτινες ἐφωτίσθησαν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων, ὑπὸ τῆς Παρούσης ἀληθείας, ἀλλ' οἵτινες χάριν φιλοδοξίας, ἢ φθόνου, ἢ ὑπερηφανείας, διότι ἐπεθύμουν νὰ φαίνωνται ὅτι εἶναι τι,

ἐγένοντο ἐχθροὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Οἱ τοιοῦτοι πίπτουσι γενικῶς εἰς τὰς πλάνας τῶν Οὐνιβερσαλιστῶν, τυφλωθέντες ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ ἀκόμη ὅσον ἀφορᾷ τὸ Ἀντίλυτρον. Δὲν εἶναι ὁμῶς ἴδιον ἡμῶν ὅπως τοὺς κρίνωμεν, καίτοι δυνάμεθα νὰ φοβώμεθα διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, καὶ νὰ σημειώσωμεν τὴν ἐφαρμογὴν, ἐν τῇ περιπτώσει αὐτῶν, τοῦ Γραφικοῦ χωρίου ὅπερ λέγει· «Ἀδύνατον τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσσαμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου, καὶ μετόχους γεννηθέντας πνεύματος ἁγίου, καὶ καλὸν γευσσαμένους Θεοῦ ρῆμα, δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος, καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας». (Ἑβρ. στ' 4-6). Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν Γραφικῶν τούτων χωρίων, καὶ νὰ μὴ ἔχωμεν οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν πρὸς τοιαῦτα ἄκαρπα ἔργα τοῦ σκοτούς, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἐλέγχωμεν ταῦτα, καὶ νὰ ἀποσυρῶμεθα ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν ἐκείνων οἵτινες δὲν βαδίζουσι συμφώνως πρὸς τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἀποστόλου, καὶ οἵτινες δὲν κρατοῦσι τὴν πίστιν, τὴν ἅπαξ τοῖς ἁγίοις παραδοθεῖσαν, οὔτε τὸ πνεῦμα αὐτῆς· διότι πάντες οἱ τοιοῦτοι εὐρίσκονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σατανᾶ, ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ Καταλλαγὴ, τὸ Ἀντίλυτρον, εἶναι τὸ κέντρον, ὃ ὁμοφαλός. (Β' Πέτρ. θ' 21. Β' Θεσ. γ' 6. Ἰούδ. 3). Ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν περιπλοκῶν, δέον νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ πειρασμοὶ τοῦ Κυρίου (*) ἐξεικονίζον σαφῶς πάντας τοὺς πειρασμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ νέα κτίσις ὑποβάλλεται.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ.

Μία τῶν περιπλοκῶν τοῦ Σατανᾶ ἥτις φαίνεται νὰ συμφωνῇ καλῶς πρὸς τοὺς διακαεῖς πόθους τῆς σαρκός, εἶναι τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἡ νέα κτίσις εὐρίσκεται ὑπὸ τοιαύτην Θεῖαν προστασίαν, ὥστε πάντα τὰ πρόσκαιρα συμφέροντα αὐτῶν πρέπει νὰ ἀκμάζωσι καὶ προοδεύωσι. Τοῦτο ἐν τούτοις, εἶναι τὸ λογικὸν συμπέρασμα τοῦ **φυσικοῦ** ἀνθρώπου, καὶ οὐδεμίαν ὑποστήριξιν εὐρίσκει ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Θεοῦ, ὅστις δέον νὰ διευθύνῃ τὴν κρίσιν τοῦ νέου κτίσματος. Ὁ παλαιὸς νοῦς ἐπιμένει, ὅτι ἡ στενὴ σχέσις τῆς «υἰοθεσίας» καὶ ἡ ἐπαγγελία αὐτῆς περὶ μελλούσης συγκληρονομίας ἐν τῇ Βασιλείᾳ, βεβαίως πρέπει νὰ συναποκομίξῃ μεθ' ἑαυτῆς, εὐλογίας καὶ προστασίας, καὶ εὐνοίας ἀναφορικῶς πρὸς πάσας τὰς ἐπιγείους ὑποθέσεις. Τὸ πρῶτιστον δὲ ἐπιχείρημα εἶναι σχετικῶς πρὸς τὴν ὑγείαν, — Διατὶ τὰ ἀφιερω-

(*) Τόμος Ε' σελ. 135.

μένα ἡμῶν θνητὰ σώματα πρέπει νὰ ἀσθενῶσιν, ἢ νὰ ὀδύνωνται· Βεβαίως ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀποστείλῃ ὀδύνας καὶ πόνους· καὶ ἐπομένως, πρέπει ταῦτα νὰ προέρχωνται ἐκ τοῦ διαβόλου. Ταῦτα εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα, καὶ ἐὰν εἶναι ταῦτα ἐκ τοῦ Σατανᾶ, δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ταῦτα ὡς ἀπόδειξιν Θείας δυσμενείας, ὥστε νὰ δώσωμεν προσοχὴν εἰς ταῦτα, καὶ νὰ προσευχηθῶμεν ἵνα ἐλευθερωθῶμεν ἐξ αὐτῶν;

Ὁ Σατανᾶς, διὰ μέσου διαφόρων ὀργάνων, ὑποβάλλει τὰ ἐρωτήματα ταῦτα σήμερον, μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς· ὑποβάλλει δὲ καταφατικὴν ἀπάντησιν, οὕτως ὥστε πολλοὶ νὰ μὴ ὑποπτεύωνται ὅτι προέρχεται ἐξ αὐτοῦ, — ὅτι ἡ ἀσθένεια εἰς τὰ σώματα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶναι τεκμήριον δυσμενείας τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις φάρμακα, θὰ ἦτο ἔλλειψις πίστεως εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἀντὶ τούτου, πρέπει νὰ ἐπαναπαυώμεθα εἰς τὴν μετὰ πίστεως προσευχήν, ὅτι ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ φυσικοὶ Ἰσραηλίται εἶχον τοιαῦτα προνόμια καὶ ἐξήσκουν αὐτά, πολὺ δὲ περισσότερον πρέπει ὅπως οἱ πνευματικοὶ Ἰσραηλίται στηρίζωνται ἐπὶ τὸν Θεόν, ὡς τὸν ἰατρὸν αὐτῶν. Οἱ Μορμῶνοι, οἱ Χριστιανοὶ ἐπιστήμονες, οἱ Ἠνωμένοι Χριστιανοί, καὶ οἱ Δαουτισταί, πάντες οὗτοι μεταχειρίζονται τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα, κατὰ λίαν ἐμφαντικόν τρόπον, διὰ νὰ παραπλανήσωσι καὶ αἰχμαλωτίσωσιν, «εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς», καὶ νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν μακρὰν τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τῆς νέας κτίσεως, καὶ αἱ φυσικαὶ αὐτῶν συνθῆκαι καὶ συμφέροντα, συχνάκις εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὁμιλῶν περὶ τούτων, λέγει· «Προτοῦ νὰ ταλαιπωρηθῶ, ἐπλανώμην», Τὰ νέα κτίσματα — οὐχὶ δὲ τὰ θνητὰ αὐτῶν σώματα — εἶναι οἱ υἱοθετημένοι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ· πράγματι δὲ καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴν **θνότην τῆς σαρκὸς** (ἀφ' οὗ αὕτη ἐδικαιώθη) κατάστασιν προηγούμενην τῆς ἀποκυήσεως ἡμῶν ἢ υἱοθεσίας. Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβαινε καὶ μὲ τὸν σαρκικὸν Ἰσραήλ, τοῦ ὁποῦ αἱ φυσικαὶ εὐνοιαί καὶ αἱ πρόσκαιροι εὐλογίαι, κλπ., ὑπετύπουν τοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας, αἵτινες θὰ ἐπικρατῶσι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὅποτε ὁ ἀντιτυπικὸς Βασιλεὺς, καὶ Βασιλεία θὰ εἶναι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. — Ἔξ. ιε' 26. Λευιτ. κστ' 3-15. Δευτερ. κη' 1-14.

Τοῦναντίον τοῦτο εἶναι σπουδαῖον μέρος τῆς δοκιμασίας τῶν νέων κτισμάτων, τὸ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπίγεια πράγματα, πρέπει νὰ «βαδίζωσι διὰ πίστεως, καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως». Ναί, ἔτι περισσότερον τούτου, — πρέπει νὰ ὑποστῶσι καταδιώξεις, πρέπει νὰ ἐξασκήσωσιν ἀνταπάρνησιν, πρέπει νὰ ἦναι ὡς πλάνοι, καὶ ὅμως ἀληθεῖς, ὡς οὐδὲν ἔχοντες, καίτοι πραγματικῶς [διὰ πίστεως] ὡς τὰ πάντα κατέχοντες· ὡς ἄσοφοι, καίτοι πραγματικῶς σοφοί

πρὸς τὸν Θεόν. Οὕτως ὥστε ἡ περὶ τοῦ Διδασκάλου προφητικὴ περιγραφή πρέπει, ἐν μεγάλῳ βαθμῷ, νὰ εἶναι ἐφαρμόσιμος εἰς πάντας τοὺς ἀκολουθοῦντας στενῶς εἰς τὰ θήματά του, δηλ. «Ἡμεῖς δὲ ἐνομίσσαμεν αὐτὸν τετραυματισμένον, πεπληγμένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ τεταλαιπωρημένον». Ὁ Προφήτης διακηρύττει· «ἡ τιμωρία τῆς εἰρήνης ἡμῶν ἦτο ἐπ' αὐτόν, καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς (ὡς ἁμαρτωλοί) ἰάθημεν. Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἴασις ἡμῶν, ἡ δικαίωσις προηγίθη τῆς ἀποδοχῆς ἡμῶν ὡς μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, — μελῶν τῆς νέας κτίσεως· καὶ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου τῆς υἰότητος, καὶ συγκληρονομίας, ἦτο ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐκείνου ὅρου, ὅτι **ὀνυμάσχωμεν μετ' Αὐτοῦ**», ἡ καθὼς πάλιν ἀλλαχοῦ λέγεται, ὅτι **ἀντανάπληροῦμεν τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ**. — Ἡσα. γγ' 4,5. Ρωμ. η' 17. Κολασ. α' 24.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν εἶχεν ἰδίας ἀσθενείας, διότι ἦτο τέλειος· ἀλλ' εἶναι γεγραμμένον, ἐν τούτοις, ὅτι «**Ἀὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν [τοῦ ἀνθρώπου] ἐπεφορτίσθη, καὶ τὰς νόσους ἡμῶν ἐβάστασεν**». — Αἱ ἀσθένειαι μετέβαινον εἰς αὐτόν, διότι «**δύναμις ἐξήρχετο ἐξ αὐτοῦ καὶ ἰᾶτο**» τὰ πλήθη. — Ἐβρ. δ' 15. Ματθ. η' 17. Λουκ. σι' 19.

Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, ὡς ὑφιερεῖς, πρέπει νὰ «ἐπιφορτισθῶμεν» καὶ συμπαθήσωμεν πρὸς τὸν κόσμον, πρὸς τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ γίνωμεν βασιλεῖς, ἱερεῖς καὶ δικασταί. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη, ἢ δυνατόν δι' ἡμᾶς νὰ δίδωμεν μέγα μέρος τῆς φυσικῆς ἡμῶν δυνάμεως, ἢ νὰ ἀναλαμβάνωμεν τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἄλλων, — διότι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἔχει τοιαύτας τινὰς πείρας ἐν τινι βαθμῷ, ἔνεκεν τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὴν πτωσιν· διότι κατὰ σάρκα εἴμεθα «τέκνα ὀργῆς ὡς καὶ οἱ λοιποί», καὶ συμμετέχομεν μετὰ τῆς ἀγωνιώσης κτίσεως ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτῆς. Ἡ κατανάλωσις τῆς ζωτικότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν ἦτο ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὕτη (ἡ ἐκκλησία) δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνεγνωρίζετο, ἐὰν ἡ θυσία αὐτοῦ δὲν συνεπληροῦτο, καὶ δὲν ἐπαρουσιάζετο πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὲρ ἡμῶν, — οὐχὶ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐὰν τὸ πνεῦμα δὲν ἤρχετο ἐπὶ τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦ, ἦτο ἀνωφελὲς νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ περὶ οὐρανίων πραγμάτων. (Ἰωάν. γ' 12. ἰστ' 13. Α' Κορινθ' β' 10-12). Ἐπομένως ἡ ἐνέργεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν κατηναλοῦτο μεγάλως εἰς τὸ νὰ ἐκφέρῃ παραβολὰς καὶ δυσνοήτους λόγους, ὅπως κατανοηθῶσι βραδύτερον διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος· κυρίως ὅμως εἰς τὴν θεραπείαν φυσικῶν ἀσθενειῶν, ὑποδεικνύων οὕτως ὡς δι' εἰκόνας, τὰ μεγαλήτερα ἔργα, καὶ τὰς μεγαλητέρας θεραπείας, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἡμεῖς θὰ συμμετάσχωμεν, καὶ τώρα καὶ ἐν τῇ Βασιλείᾳ, — εἰς τὴν διάνοξιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διανοίας, εἰς τὸ νὰ κάμωμεν τοὺς ἡθικῶς νεκροὺς,

ὅπως ἀκούσωσι τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἀρχίσωσιν ἀπὸ τοῦ-
δε τὴν νέαν ζωὴν. Ὁ Ἀπόστολος, οὕτως διακηρύττει, ὅτι ἔχομεν
τὸ προνόμιον «νὰ θέτωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν»,
— νὰ ἀναπληρῶμεν τὰς θλίψεις τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τοῦ σώματος
αὐτοῦ, ὅπερ εἶναι ἡ ἐκκλησία». — Α' Ἰωάν. γ' 16. Κολ. α' 24.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀποστερήσωμεν τοὺς λόγους τούτους
ἐκ τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν σημασίας, καὶ νὰ ἀξιῶμεν ὅτι ἡ κατάθεσις
τῆς ζωῆς ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν δὲν θὰ στοιχίσῃ εἰς ἡμᾶς,
θυσίαν τινὰ φυσικῆς ζωτικότητος· καὶ ὅτι «αἱ θλίψεις» τοῦ Χρι-
στοῦ, δὲν ἀπαιτοῦσι φυσικοὺς πόνους. Ὁ κάματος τοῦ Κυρίου
ἡμῶν καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς «δυνάμεως» (ζωτικότητος) καὶ ὅτι «ἐβά-
στασε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν» πάντα ταῦτα εἶναι ἀντίθετα πρὸς μί-
αν τοιαύτην σκέψιν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ προσδοκῶμεν ὅτι τὰ
ἐπίγεια ἡμῶν συμφέροντα θὰ εὐημερῶσι περισσότερον, ἢ τὰ τοῦ
κόσμου, ἀλλ' ὅτι θὰ ὑποστῶμεν ἀπωλείας, ὅτι «θὰ πάθωμεν μετ'
αὐτοῦ». Αἱ τοιαῦται ἀπώλεια ἐλευθέρως παραδεχόμεθα ὅτι εἶναι
ἀπώλεια τιμῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπώλεια οἰκονομικῆς
εὐπραγίας· — ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἡμῶν «ἐκένωσεν ἑαυτὸν ἐκ τῆς
φρίμης του» καὶ «ἐγένετο πτωχός», διότι ἦτο πρόθυμος νὰ κατα-
στήσῃ τοὺς ἄλλους πλουσίους· — καὶ ὅτι καὶ οἱ Ἀπόστολοι εἶχον
παρομοίας πείρας, καὶ ἔδωσαν εἰς ἡμᾶς παρὰδειγμα. Διατὶ λοι-
πὸν δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ὅτι «αἱ συχναὶ ἀσθένειαι» τοῦ Τιμο-
θέου, καὶ ὁ «σκόλοψ ἐν τῇ σαρκί» τοῦ Παύλου, καὶ ἡ «ἀσθένεια τοῦ
Ἐπαφροδίτου, ἦσαν φυσικοὶ πόνοι, ὅμοιοι πρὸς ἐκείνους οἵτινες
ἤδη ἐπιτρέπονται εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου; Εἶναι ἀληθές, ὅτι
πάντα ταῦτα ἦσαν ἐκ τοῦ Σατανᾶ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ ἁμαρτία
ἤρξατο ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὅτι οἱ πόνοι οὗτοι εἶναι τινὰ ἐκ τῶν
ἀποτελεσμάτων· ἀλλὰ ταῦτα δὲν προήρχοντο πλέον ἐκ τοῦ Σατα-
νᾶ, παρ' ὅσον ἦσαν αἱ φυλακίσεις αὐτῶν, καὶ οἱ ραβδισμοί, καὶ
τὸ ναυάγιον καὶ ὁ θάνατος.

Ὁ Σατανᾶς πιθανὸν ἦτο ὁ ἔμμεσος, ἐὰν μὴ ὁ ἄμεσος ὑποκι-
νητὴς πασῶν τούτων τῶν φυσικῶν συμφορῶν, — αἵτινες εἶναι
πασαί κοιναὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐν τούτοις ὁ Ἀπόστολος δὲν
ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Θεὸς ἠρνεῖτο αὐτόν, εὐρισκόμενον ὑπὸ τοιαύτας συν-
θήκας, ἀλλ' ἐκαυχᾶτο δι' αὐτάς, διότι ἀπετέλουν μέρος τῆς θυ-
σίας, τὴν ὁποίαν ἐπετράπη νὰ κάμῃ, ἦσαν μέρος τῶν παθημάτων,
τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ὑφίστατο ὑπὲρ τοῦ Κυρίου, ὑπὲρ τῆς Ἀληθεί-
ας — ὅσον δὲ περισσότερον τὰ παθήματα, αὐτοῦ ὑπερέβαινον
τὰ τῶν ἄλλων, τόσον περισσότερον ἔχαιρε καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἡ
μίλλουσα αὐτοῦ δόξα θὰ ἦτο μεγίστη ἐκ τούτου.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ διακρίνωμεν, μεταξὺ παθημάτων ὑπὲρ
τῆς δικαιοσύνης, καὶ παθημάτων διὰ κακὰς πράξεις. Ὁ Ἀπό-
στολος διηκνύει, ὅτι πολλὰ παθήματα ἔρχονται εἰς τὸν λαόν,
ἐνεκεν τῆς φιλοπραγιμωσύνης αὐτῶν, εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλ-

λων, καὶ ἔνεκεν ἄλλων κακῶν πράξεων. Δυνάμεθα δὲ νῦν κατατάξωμεν εἰς ταῦτα τὴν λαιμαργίαν (Φιλιπ. γ' 19) καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐγκρατείας, ἅτινα εἶναι μεταξὺ τῶν κακῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπιφέρουσι παθήματα, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παθήματα ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης. Οὐδεὶς ἂς μὴ χαίρη εἰς τὰ τοιαῦτα παθήματα· ἀλλὰ μᾶλλον ἂς θρηνήσῃ, καὶ ἂς προσευχηθῇ καὶ ἂς νηστεύσῃ, — ἂς ἐξασκήσῃ ἐγκράτειαν τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅταν ὅμως, ἐν τῇ καλλίστῃ αὐτοῦ κρίσει, τὸ νέον κτίσμα βλέπει τὴν θύραν τῆς εὐκαιρίας ἀνοιγομένην ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Προνοίας, καὶ εἰσέρχεται εἰς αὐτὴν μετὰ ζήλου, καὶ αὐτοθυσίας, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι φυσικοὶ πόνοι, τοὺς ὁποίους οἱ κοσμικοὶ δυνατὸν νὰ θεωρήσωσιν ὡς σημεῖα ἀπερισκεψίας, τότε ἂς μὴ αἰσχύνηται ἀλλ' ἂς δοξάζῃ τὸν Θεόν διὰ τὰς τοιαύτας θλίψεις. — ἂς χαίρῃ ὅτι ἡξιώθη νὰ «πάθῃ» ὑπὲρ Χριστοῦ.

Πράγματι δὲ ἐὰν οἱ πόνοι ἔλθωσιν ἔνεκεν αἰτίας τινός μὴ ἐφ' αὐτοῦ ἢ ἐγωϊστικῆς, τότε δυνάμεθα νὰ τοὺς δεχθῶμεν μεθ' ὑπομονῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ νὰ μάθωμεν τὸ μάθημα τῆς συπαθείας διὰ τὴν ἀγωνιώσαν κτίσιν καὶ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνύψωσιν ἐκ τῆς ἀρᾶς κατὰ τὴν Χιλιετῇ πρωίαν. Ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ χάρις ἀσφαλῶς ἐξασκεῖ λίαν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ πάσης ἐνεργείας τῆς ζωῆς· ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν (ἄνευ θαυματουργικῆς ἐπεμβάσεως) νὰ ἀναδημιουργηθῶσιν, ἢ ἐπιδιορθωθῶσιν τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα. — ὁ δὲ Θεὸς δὲν προτίθεται νὰ κάμῃ τοιαῦτα θαύματα, ἅτινα θὰ ἦσαν ἐπιζήμια εἰς ἡμᾶς, καὶ θὰ μᾶς ἔκαμνον νὰ βαδίζωμεν κατ' ὄψιν καὶ οὐχὶ διὰ πίστεως, καὶ θὰ προσείλκυεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μίαν τάξιν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐξήτει. Καθὼς δὲ ἔχομεν ἴδει, οὗτος δικαιοὶ ἡμᾶς διὰ **πίστεως**, ἦτοι — ὑπολογίζει ὡς τελείους, ἐνῷ πράγματι ἀφήνει ἡμᾶς ἀτελεῖς, ὡς πάντοτε. Ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ χάρις δὲν κάμνει ἡμᾶς ἀναισθήτους εἰς τὰς ἐπιδράσεις τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ψύχους, ἢ πείνης καὶ δίψης, ἐνῷ παρέχει εἰς ἡμᾶς ὑπομονήν, ὥπως ὑφιστάμεθα ταῦτα, ὁπότε εἶναι ἀναπόφευκτα, μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν μέριμναν τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Πατρός, καὶ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, ὅτι τὰ πάντα τελικῶς θὰ ἐργασθῶσι πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν, ἐὰν ὀρθῶς δεχθῶμεν ταῦτα μεθ' ὑπομονῆς καὶ πίστεως.

Ἀλλὰ σημαίνει τοῦτο, ὅτι, ἀφ' οὗ ὁ κόσμος ζητεῖ ρίζας καὶ βότانا, καὶ βάλσαμα διὰ τὰς ἀσθενείας αὐτοῦ, ἡ νέα κτίσις δὲν πρέπει νὰ ζητῇ καὶ νὰ μεταχειρίζηται οὐδὲν ἐκ τούτων, ἀπλῶς ἵνα ὑφίσταται πόνους διὰ νὰ δεικνύῃ τὴν πίστιν αὐτῆς; Οὐχὶ βεβαίως. Ἄς ἐνθυμώμεθα, καὶ ἂς ἐντυπώσωμεν βαθέως ἐπὶ τῶν διανοιῶν ἡμῶν, ὅτι ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, δὲν εἶναι πρὸς τὴν σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰ νέα κτίσματα. Ἡ σὰρξ οὐδὲν ὠφελεῖ — ἀφιερῶ-

σαμεν ταύτην πρὸς θάνατον, πρὸς καταστροφὴν, ὅπωςδὴποτε, ἡ πρωτίστη δὲ ἡμῶν φροντίς εἶναι περὶ τῶν συμφερόντων ἡμῶν ὡς νέων κτισμάτων. Ἐν τούτοις ἔχομεν καθήκον τι πρὸς τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα, ὅπως πράττωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λογικῶς **δυνάμεθα**, ὅπως τηρῶμεν ταῦτα ἐν τάξει, ἐλεύθερα ἐκ τῶν διαταράξεων τῶν ἀσθενειῶν (ἐν ἀναπαύσει) ἀλλὰ πάντοτε ὡς δούλους ἡμῶν, ὅπως καθιστῶσιν ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν Διαθήκην τῆς ὑπηρεσίας πρὸς θυσίαν. Πεινῶσι καὶ ζητοῦσι τροφὴν καὶ ποτόν; — δυνάμεθα νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν, ἐντὸς λογικῶν ὁρίων, δίδοντες εἰς αὐτὰ ταιαῦτα τρόφιμα, καθὼς πιστεύομεν, ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐπεδοκίμαζε, τοιαῦτα τρόφιμα, ἅτινα θὰ καθίστων ἡμᾶς ἱκανοὺς ὅπως ἐκτελέσωμεν τὸ ἔργον αὐτοῦ πιστῶς. Αἰσθάνονται ψῆχος καὶ δυσφορίαν; — προνόμιον ἡμῶν εἶναι νὰ προμηθεύωμεν ἐνδύματα ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος θὰ ἐπεδοκίμαζε. Καίονται ὑπὸ πυρετοῦ; ἢ βασανίζονται ὑπὸ τοῦ πόνου; προνόμιον ἡμῶν εἶναι νὰ ἐλαττώσωμεν τὸν πυρετόν, καὶ νὰ ἀνακουφίσωμεν τὸν πόνον, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως οἴουδὴποτε φαρμάκου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνομίζομεν εὐεργετικόν, ἀλλὰ νὰ μὴ ὑποβάλλωμεν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς βλέποντας, εἰς τοὺς Χριστιανούς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς ὑπνωτιστάς, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους, οἵτινες μεταχειρίζονται βασκανείας, ἢ μαγείας, ὅπως μαγεύσωσι καὶ ἀπομακρύνωσι τὴν θλίψιν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Σατανᾶ, ὅστις οὔτως θὰ ἐπαγίδευσεν τὰς διανοίας ἡμῶν. Ἡ νέα κτίσις ἀπολαμβάνει παντὸς προνομίου, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει ὅσον ἀφορᾷ τὴν φροντίδα τῶν πτωχῶν, εὐπαθῶν καὶ θνητῶν αὐτῶν σωμάτων. Ἀλλὰ καὶ τί λέγω; εἶναι καθήκον παντὸς κτίσματος ὅπως λαμβάνῃ λογικὴν μέριμναν περὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ· τὸ δὲ καθήκον τοῦτο ἐπιτείνεται περισσότερον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς νέας κτίσεως, ἔνεκεν τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ σώματά των ἀφιερώθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου ὡς θυσίαι, — μέχρι θανάτου καὶ πρέπει νὰ ἐξάγωσιν ἐξ αὐτῶν ὅσον δύνανται περισσotέραν ὑπηρεσίαν.

Τινὲς θὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ εἰπωσιν, «Μάλιστα· ἐγὼ θὰ ἐπαλείφω ἀλοιφήν τινα, ἢ ἕτερόν τι ἀπλοῦν φάρμακον, τῆς ἰδίας μου κατασκευῆς, ἐπὶ τινος ἐγκαύματος, ἢ θὰ κανονίζω τὸ σύστημά μου, διακρίνων τὰς διὰ τὴν χρῆσιν μου, διαφόρους τροφάς· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι εἶναι δλωρὸς διόλου διάφορον τὸ νὰ ἀγοράσω φάρμακα καὶ λατρικά, ἢ νὰ προσκαλέσω ἱατρόν τινα». Ἀλλὰ τοιαῦται διακρίσεις εἶναι ἀνόητοι. Δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν τὸ αὐτό, ὅταν κρυώνωμεν, «Θὰ ἐνδυθῶ ἐνδυμά τι, ἀλλὰ θὰ ἤθελον νὰ εἶχον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἕν πρόβατον, νὰ κείρω τὸ μαλλίον του, νὰ τὸ κτενίσω, καὶ νὰ τὸ ὑφάνω, καὶ νὰ τὸ κόψω, καὶ νὰ τὸ παρασκευάσω, καὶ νὰ κατασκευάσω τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα, ἅτινα θὰ ἦσαν ἀναγκαῖα ὅπως μὲ προστατεύσωσιν ἀπὸ τοῦ ψύχους· ἀλλὰ

δὲν θὰ μεταχειρισθῶ ἐνδύματα κατασκευασθέντα παρ' ἄλλων, ἀδιάφορον πόσον καλλίτερα, ἢ πλεον προσφορώτερα θὰ ἦσαν». Ἡ ὅταν πεινῶμεν, μήπως θέλωμεν νὰ πλανήσωμεν ἑαυτούς, ὅτι πρέπει νὰ σπείρωμεν καὶ νὰ θερίσωμεν καὶ νὰ ἀλωνίσωμεν, καὶ νὰ ἀλέσωμεν καὶ νὰ ψήσωμεν τὸν ἄρτον ἡμῶν, πρὶν οὗτος γείνη κατάλληλὸς πρὸς χρῆσιν; Καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἰκανότητος τῶν γεωργῶν, καὶ κρεωπωλῶν, καὶ ἀρτοποιῶν, καὶ τῶν ραπτῶν, χάριν τῆς σωματικῆς ἡμῶν ἀναπαύσεως, ἢ μήπως πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἰκανότητα ἐνὸς ἀδελφοῦ, ἢ ἐνὸς πλησίον, ἢ ἐνὸς ξένου, διὰ τὴν ἀνακούφισιν τοῦ σωματικοῦ πόνου; Οὐχὶ βεβαίως. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐννοηθῶμεν ὡς ὑποστηρίζοντες τὴν χρῆσιν τῶν φαρμάκων, ἀλλὰ τὴν χρῆσιν τοῦ κοινοῦ νοός. Τὰ φάρμακα δυνατόν νὰ φέρωσιν ἡμᾶς ἀναμφιβόλως εἰς τὸ ἔπακρον σημεῖον τῆς ἀνοησίας, ἢ ἀκόμη καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ κανονισμὸς τοῦ συστήματος διὰ τῆς ἐπιμελοῦς διαίτης, εἶναι πολλῶ μᾶλλον προτιμητέος, ἐκεῖ ἔνθα τοῦτο εἶνε δυνατόν. Ἡ πρὸς τὴν νέαν κτίσιν ἐντολὴ ἀναγινώσκει οὕτως· «Ἡ ἐπεικεία ὑμῶν γνωσθήτω εἰς πάντας», τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ φάρμακα, ὅσον καὶ εἰς τὴν τροφὴν κλπ. κλπ.

Ἀλλὰ πῶς ἔπραττεν ὁ Ἰησοῦς; ἢ ποίαν πορείαν ἠκολούθουν οἱ Ἀπόστολοι, οἵτινες ἐβάδιζον εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ; Ἀπαντῶμεν, ὅτι οὐδεμίαν ἀφήγησιν ἔχομεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἢ Ἀπόστολοι ἐθεράπευσαν ποτέ τινα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Δύναται τις νὰ προβάλῃ τὸ ἀξίωμα, ὅτι ἢ ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου θεραπεία τῶν ἀσθενῶν, ὑπεδείκνυε τὴν Θεῖαν θέλησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου; Ἀποκρινόμεθα ὅτι οὐχὶ οἱ ἰατρευθέντες, ἀλλὰ ὁ ἰατρεύσας εἶναι τὸ παράδειγμα ἡμῶν. Ὁ Κύριος ἡμῶν θαυματουργικῶς διέθρεψε τὰ πλήθη· πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ τραφῶμεν θαυματουργικῶς; Οὐχὶ — τοῦναντίον. Καθὼς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς νέας κτίσεως ἠρνήθη νὰ μεταχειρισθῇ Θεῖαν δύνανιν διὰ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἀνάπαυσιν, τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς. (Ματθ. 6' 2-4. κατ' 33). Ἐὰν λοιπὸν ὅταν ἐπείνασεν ἔστειλε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ διὰ νὰ ἀγοράσωσιν ἄρτον, καὶ ὅταν ἀποκεκμηκὼς ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ φρέατος, ἢ ἀλλαχοῦ, — καὶ ἐὰν ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ θυσία τῆς ζωτικότητος αὐτοῦ «ἔθιγεν» αὐτόν, ἐν τούτοις οὐδέποτε προσηυχήθη ὅπως ἀπαλλαγῇ ἐκ τῶν φυσικῶν τούτων θλίψεων, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς ὑφίστατο ταύτας ὡς μέρος τῆς ἑαυτοῦ θυσίας, — οὕτω καὶ ἡμεῖς.

Πλέον δὲ τούτου· ὁ Κύριος ὑποδεικνύει, ὅτι θὰ ἦτο ἐφάμαρτος κατάχρησις τῆς δυνάμεως δι' αὐτόν, ὅπως μεταχειρισθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου πνεύματος διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν τοιούτων προσκαίρων ἀναγκῶν, διότι τοῦτο εὗρίσκετο εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, δι' ἄλλον τινὰ σκοπόν. Τὸ νὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν Θεῖαν δύνανιν

πρὸς ἀνακούφισιν αὐτοῦ, ἢ προστασίαν, ἐξ οἴουδῆποτε μέρους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ θανάτου, καὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ θὰ ἦτο ἁμαρτία· ὁ ὅτι εἶχε κάμη διαθήκην θυσίας, καὶ πᾶσα ἐπικλήσις ὅπως ἐλευθερωθῇ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, θὰ ἦτο «ὑποχώρησις». «Καὶ ἐὰν ὑποστείλῃται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ». — Ἑβρ. ι' 38. Ματθ. κατ' 53.

Αἱ περιπτώσεις εἶναι ἀκριβῶς αἱ αὐταὶ καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, διότι εἴμεθα ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρχηγοῦ ἡμῶν. Δι' ἡμᾶς, τὸ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν Θεῖαν βοήθειαν, διὰ τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα, ἅτινα ἀφιερώσαμεν, πρὸς θάνατον, θὰ ἦτο ἀκύρωσις τῆς διαθήκης ἡμῶν, διὰ τῆς ὁποίας παρεδώσαμεν πάντα τὰ ἐπίγεια ἡμῶν ὠφελήματα καὶ δικαιώματα ὡς ἀνθρώπων, (εἰς τὰ προνόμια τῆς ἀποκαταστάσεως, τὰ διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος ἐξαγορασθέντα) εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ προνομίου ὅπως τρέξωμεν ὡς νέα κτίσματα τὸ στάδιον διὰ τὸ μέγα βραβεῖον «τῆς δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας». Τὸ νὰ ζητῶμεν ὀπίσω ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παρεδώσαμεν, συνεπάγεται ἐπιθυμίαν, ὅπως ἀποσύρωμεν τὴν θυσίαν, νὰ ἀκυρώσωμεν τὴν διαθήκην, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὴν κληρονομίαν ἡμῶν, ὡς νέων κτισμάτων. Ἡ ἄποψις αὕτη τῆς προσευχῆς πρὸς ἐπίγεια πράγματα θὰ φανῇ νέα διὰ τοὺς πολλοὺς, καὶ εἰς τινὰς ἀναμφιβόλως θὰ ἐπιφέρῃ ἑκπληξιν, ὅταν θὰ σκεφθῶσιν, ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἔκαμνον τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη εἰς τὴν προσευχήν. Σημαίνει λοιπὸν τοῦτο, ὅτι ἀπερρίφθησαν οὕτως ἐκ τοῦ σταδίου διὰ τὸ βραβεῖον; Νομίζομεν ὅχι. Πιστεύομεν δὲ ὅτι, καθὼς εἰς ἐπίγειος γονεὺς μακροθυμεῖ πρὸς τὸ ἐν ἀγνοίᾳ εὗρισκόμενον μικρὸν αὐτοῦ τέκνον, οὕτως καὶ ὁ Κύριος εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, συγχωρῶν τὰς ἀκουσίους αὐτῶν πλάνας, καὶ λαμβάνων τὴν πρόθεσιν, ἀντὶ τῶν ἀπλῶν λόγων. Καὶ καθὼς ὁ γονεὺς δυνατὸν νὰ παράσχη τὴν ἀπρεπῆ αἵτησιν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ τέκνου, τοιοῦτοτρόπως πιστεύομεν, ὅτι καὶ ὁ Κύριος, συνήθως ἐτίμησεν τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ ὅταν αὕτη ἐξασκεῖται ἀκαταλλήλως. Ἀλλ' ἡ περίπτωσις εἶναι διάφορος, καθόσον αὐξάνομεν εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν γνῶσιν· τότε θὰ ἦτο ἁμαρτία, πιθανὸν τοῦτο νὰ ἐσήμεναι ἐπισθοχώρησιν ὡς πρὸς τὴν Θεῖαν εὐνοιαν, ἀπόρριψιν τῆς διαθήκης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΚΑΜΝΟΝΤΑ.

Ἰάκωβος ε' 14-16.

Τὸ χωρίον τοῦτο καὶ τὸ εἰς Μάρκον ιστ' 17,18 εὗρισκόμενον, προβάλλονται ὡς ἀποδείξεις, ἵνα ἀποδείξωσιν, ὅτι Θεία βουλὴ εἶναι, ὅπως ἡ νέα κτίσις πρέπει νὰ βασιζῇται ἐπὶ Θείας δυνάμεως, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας. Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Μάρκου δυνάμεθα εὐκόλως νὰ τὸ ἐκποιήσωμεν, διότι δὲν εὗρίσκειται εἰς τὰ παλαιότερα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα, ἐπομένως δύναται

νὰ θεωρηθῇ ὡς παρείσακτον, κατασκευασθέν περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα περίπου.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ χωρίον τοῦ Ἰακώβου, εἶναι προφανές ἐκ τοῦ δεκάτου ἔκτου ἐδαφίου, ὅτι ἡ ἀσθένεια ἡ ἀναφερομένη ἐκεῖ, πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς τιμωρία διὰ τὰς ἁμαρτίας, — οὐχὶ ἐλαφρὰ ἀσθένεια, ἀλλὰ σοβαρὰ τοιαύτη, ἀξία τοῦ κόπου τῆς προσκλήσεως τῶν πρεσβυτέρων τῆς ἐκκλησίας. Τὸ συμπέρασμα φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι ἡ ἁμαρτία εὐρίσκεται τόσον πλησίον εἰς τὴν θύραν ὥστε ὁ ἀσθενὴς ἁμαρτωλὸς νὰ αἰσθάνηται πραγματικῶς ὅτι ἀπεκόπη ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας. Ὑπὸ τοιαύτας δὲ συνθήκας δέον νὰ ἀναμένωμεν ὅπως αἱ ἁμαρτίαι ἐξομολογηθῶσι καὶ γίνῃ προδευχὴ διὰ τὴν συγχώρησιν αὐτῶν. Ἀκριβῶς δὲ οὕτως ἀναγινώσκει ἡ ἀφήγησις· «Ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσῃ τὸν κάμνοντα (ἐκ τῆς καταδίκης εἰς ἣν εὐρίσκετο) καὶ ὁ Κύριος ἐγερεῖ αὐτόν, (εἰς τὴν ὑγείαν, — τῆς ἀναρρώσεως οὔσης σημεῖον τῆς συγχωρήσεως τῆς ἁμαρτίας). — κἂν ἁμαρτίας ἡ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.» — Ἰδὲ ἐδάφιον 15ον.

ΕΑΝ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑΝ ΕΚΒΑΛΛΗ, Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΥΤΟΥ ΠΑΡΑΚΜΑΖΕΙ. — Ματθ. ιβ' 26.

Ὅταν κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦν τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅτι ἐξέβαλε τὰ δαιμόνια, διὰ Σατανικῆς δυνάμεως, ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ σαφῶς συνεπάγεται ὅτι τοιαύτη τις πρᾶξις ἐκ μέρους τοῦ Σατανᾶ θὰ ἦτο δυνατή, ἀλλ' ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρῇται ὡς πιθανή· καὶ ὅτι ἐὰν θὰ συνέβαιnen οὕτως, τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἀπόδειξις, ὅτι ἡ δύναμις αὐτοῦ φθίνει, ὅτι σκληρῶς κατεπιέσθη, καὶ ὅτι κατέφυγεν εἰς τὸ μέσον τοῦτο, ὡς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ καταφύγιον, μᾶλλον ἢ νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἰσχὺν ἐπὶ τῶν θυμάτων του. Δὲν συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τῆς γενικῆς ἀπορρίψεως τῶν θεραπειῶν καὶ τῶν θαυμάτων, ὡς ὄντων Σατανικῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν προσεκτικῶς ἕκαστον πρόσωπον ἡ σύστημα, τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ διὰ θαυμάτων. Ἡ νέα κτίσις πρέπει νὰ ἐνδυμῇται τὴν θεόπνευστον ὁδηγίαν, «Δοκιμάζετε τὰ πνεύματα ἐὰν ἦναι ἐκ τοῦ Θεοῦ» — ἡ ἐκ τοῦ Σατανᾶ. Δοκιμάζετε ταῦτα, καὶ νὰ πολιτεύησθε πρὸς αὐτὰ ἀναλόγως. — Α' Ἰωάν. δ' 1.

Σχετικὸν δὲ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τυγχάνει καὶ τὸ γεγονὸς, ὅτι πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι τὰ θαύματα ἐχρησιμοποιοῦντο ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅπως ἐγκατασταθῇ ἡ ἐκκλησία, ἀλλ' ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ποῶμα εἶναι ἀναγκαῖον ἤδη, — ἀφ' οὗ ἡ ἐκκλησία ἐγκατεστάθη ἐπὶ δέκα ἐννέα ἤδη αἰῶνας, καὶ εὐρίσκεται ἤδη ἐν τῇ πληροῦσθαι. Καλὸν ἐπίσης εἶναι, ὅπως ἔχωμεν ἐν νῷ, ὅτι ὁ Θεόπνευστος Ἀπόστολος ἀπέβλεπε πρὸς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅποτεν ἔλεγεν, ὅτι ὁ Σατανᾶς θὰ μετεμόρφωνεν